

מ ו ד ע ת , ה ל ב נ ו ן

הננו גותנים לפניכם היום קוראים נכבדים דבר נכבד אשר נקמה כי חן וכבוד תעטרנהו. הוא הדבר אשר מכבד קויתם ותקוו אליה לדעת את שלום ירושלים ובניה, ואת שלום העם עם ה' היושב על אדמת ה' כי עינינו הרואות בתגיע דבר חדש מארץ ה' אל אחד מהמדיעים לתדשות יתן לו טקום בראש הקדושים. כי בוחן גם להם אשר רוח חדש גותנים לקוראיהם בה' ביאם לפניהם פרי אדמת ה' כי עינינו גינו הרואות את דברי האגרות הבאות הלום מבני הגולה למיודעיהם פה ותכ' לית בקשתם מהם להודיעם את הנעשה והגהיה פה. לכן החלטנו בדעתנו כי כרצות ה' את מפעלנו לכונן את בית דמוסינו, או צדקה תהיה לנו כי נדפיס מכתב עתי פה ולשלחו על פני קרועת מצעות.

ועתה בעוד נעלה תודות לה' בעל אשר גמלנו, תקותינו עדינו באה להט' ריף לתם תוקינו ביגיע כפינו מתחוב' כים אנתנו לשלם את נדרנו להוציא לצור את מכתב העתי. ובטרם נחל להר'

ציאה לפעולת אדם. עתה יבא דברינו להודיע את גבולותיו אשר יגביל מכתב העתי הזה ואת כל הענינים אשר יבואו בו. ועל איזה מדינות ידבר.

מדעתנו את הפץ אחינו במדינות אירופה, אשר שובענחת לנו שמוע חד' שות גם ישנות מאת אשר הביא הומן במסיבותיו, כן בארץ ה' ובאלה האר' צות אשר במסיבות, מארץ סוריא בכללה ומדינת מצרים ואגפה, מארץ תימן ומ' דינת הודו. תולדות המדינות האלה נפר' לאים המה לאנשי אירופה — וע"כ נסינו דבר התמצא ידינו לדעת את הנעשה באלה המדינות — מלבד אשר נדע מארץ ה' — ואחרי הנסיון נקמה כי נדע (ואף אם לא על נקלה) את הנעשה גם שמה. ולכן אמרנו כי בקרא מכתב העתי הזה בשם הלבנון, כי עולת הת' מיד אשר יעלה, תהיה מארץ ה' וממס' ביה, ושלמי רצון משאר המדינות הנז' כרות, והיה כי בתת ה' כי מפעלינו חן ושכל ימצא בעיני אחינו, כאשר נקמה, אוי יחדשו היושבים לפני ה' בהר' קודש, החלק הזה בשם „כבוד

הלבנון" יקרא כן יהי ה' עמנו הצליה מעבדינו. כאשר עם לבמינו להוקיר את מכתב העתי הזה ביקרי ענינים המ' שמחים אלהים ואדם, כי מה מאוד יש' מה דורש שלום ציון ממכתב העתי הזה, בעלות זכרון ירושלים על לבבו וילידי ימים עברו יעופו בכנפי הדמיון לפניו, במ יראה עיר ה' שמה תשואות מלאה, הומיה היא ושוררת על כל המדת קודש, נעודנו מתענג על המהות הנעימה הזאת, זכור יזכור ונפשו תשוה עליו, כי בעונותינו קננה בה השממה שם יל' זה שמיר ושית והמה הפכו את הארץ לשמה, ומשני אלה החזיונות יעמוד משתאה לדעת את שלום אחי היושבים בהר' אל, ונתחזקנה ידם שכת בארץ ה' מכל תחלאיה אשר חלה ה' בה. הלא עתה בבוא — עם מרעהו אשר כמעו גם הוא נפשו שוקקה — לזהתלך לרוח היום לראות בפרחי הלבנון רוחו תחיה, יוסיף אומץ שאת דגל אומן, כי עוד ישועת ה' תזרח עלינו, מקות יש' ראל לא נכזבה היא. עין בעין יראה כי ירושלים תיחדה כתאומי צביה הגם.

כאשר קרן ישראל ירום בעמים יום יום, מלכי אירופיא יד'ה עינם לטובה על פליטת ישראל. פני היהודי לא יתווו גם באמרו יהודי אנכי, עתה ידע כי חי הוא בארץ החיים ככל אדם. כן כבוד עיר אלקינו תתנער מעפר שממותה במשך אלה השנים, המלכים האדירים בכבודה יתימרה, תיקר בעיניהם להת' נחל באחווה בה, בלכת איש ברחובות ירושלים ארמון ושגב לפניו אשר שם קיסר עסטרייך יר'ה נקרא עלי, וב' התהלכו מחוץ לעיר יראה חלקה טובה אשר שם קיסר רוסיא יר'ה יתהדר בהדרת כבודו בנינים ופלאים למראה הגם כוננים: נדיבו עם ה' כשרי בית ראטהשילד, כשר בשה מונטיפיורי, כה' כהן הגדול דר' אלבערט כהן מפאריז הי'ו בעזות תשוקתם, לכבם ירחש אך אה' בת ציון, שם עולם בתסדים יקנו להם בהר ה' צבאות. — עוד תחוק תקות הקורא ממכתב העתי הזה, בשמעו את מצב שבת אחי בהר' קודש זה שנים לא כבירים אשר כמעט נכחדו מן הארץ מתגרת עם הארץ השומם על אדמת ה' ובמשך שנים אור' חדש בציון זורת, ואם לא כאנך הכוקר ומה גם

שבעתים, האומנם מי האמין לשמוע-
תינו כי על מצב אשר כהיום יתיצב
כבוד עיר קודשינו, אך מאת ה' היחה
זאת, ודברו ריקם לא ישוב.

ומה מאד ירחב לב איש יהודי, אחרי
שבעו מטוב ירושלים, משמוע את שלום
אחיו חושבי דמשק אשר זה כשלושה
ועשרים שנה נעחו לסכח על מזבח
שנאת הדת — ואיך עתה הנם שקטים
שנאת הדת כעשן חלפה, אך אהבה
אהבת אדם נתן ה' להם בלבנות הישמ-
עאלים אורחי דמשק. כן גדלה כי גם בימי
המהומה זה שלוש שנים שמרתם כבבת
עין.

תקותנו חזקה, אם יהיה ה' עמנו, כי
יהיה דברינו לפני הקוראים מוטעמים.
ואף לא מעטים, כמתהלך אנוש עם רעו
כלבבו בהרי הלבנון, הלא אך ידברו
מהמחזות השונות אשר מסביבם, עודם
מתפלאים על הדי שלג התלולים לעי-
ניהם, יעמדו משתאים על פרחי הגפי-
נים אשר ברגלי ההר — כהחזיונות
האלה וקה כי ימצא הקורא במכתב
עתי זה אשר בשם לבנון יקרא גם הוא.
ואחרי הודענוכם קוראים וכבדים, את
מרחבי הלבנון אשר בגבנו נקה ליסד

כמו רמים ביחינו, עוד לנו להודיעכם
כי בעוד ש"ץ ימים הוא היום המוגבל
לראשית השנה לאילנות, או תחל השנה
הראשונה של מכתב העתי הלבנון בר-

„הלבנון“ בירושלים, בפאריס, במייניץ
מאוסף העמותות הישראליות של ג. פרוכט

צית-ה'. והנה אנחנו נמנים להביא פר-
חי ה' פעמים בחדש, ואולם בטרם נודע
אשר יהיו דברינו לרצון לפני אחינו
שבגולה — אשר לפני משך שנה לא
נוכל לדעת בבירור — לכן בשנה
הראשונה אך פעם אחת בחדש יצא
לאור המכתב העתי, ותקותנו חזקה
אשר בשנה האחרת יצא לאור פעמים
בחדש. והיה האיש אשר יתפרץ לקחת
את מכתב העתי ולאספו בתוך ביתו
ישלם בעד השנה הזאת בארץ טורקי 44
פיאסטער או 11 פיאסטער לרבע שנה
בממשלת צסטרייך 4 פלארין ערו לשנה
או 1 פלארין ערו לרבע שנה: בארץ
פרייסין וכל ארצות אשכנז 2 טהאלעה
16 ז"ג לשנה או 19 ז"ג לרבע שנה:
בממשלת רוסלאנד ופאלען 4 ר"ב לשנה
או ר"ב לרבע שנה בעד ממשלת צרפת
ענגלאנד האלאנד 12 פראנק לשנה או
3 פראנק לרבע שנה, ובעד זה יקבל
מדי חדש בחדשו גליון אחד חפשי על
הפאסט ההולכת מיפו דרך טריעסטי או
דרך מארסעליע.

ועתה קוראים אהובים אחרי הודענוכם
כל זאת תקותינו כי בשמחה וגיל הצאנ
לקראת מפעלינו גם האיש אשר יצ

וגקה כי לפני משך שלשה חדשים בר-
דיע מי ומי המה הסוכנים הראשונים
אשר בכל מדינה למען דעת כל איש
למצוא מבוקשו.

וכהתימנו לדבר ושא לבבינו אל
כפינו לפני היושבי בשמים כי ירצה
פרעל ידינו ויכונן מעשינו ויחיה עם
הגיונינו ועם פינו שלא יצא ח"ו דבר
מגונה מפינו ותקלה מתחת ידינו ויהיו
דברינו אלה לרצון לפני אחינו שבג-
לה אשר בימים ימין צדק יסעודנו
למען לא ניגע לריק ולא נלד לבהלה
והלילה. וממך ה' לא בעלמה מחשבו-
תינו כי מטרת הפצונו להשביע נפש
שוקקה לדעת את שלום עיר ה' וע"כ
הדריכנו באמתך ובדרך חפצך ברצתה.

הכ"ד הבעה"ת בר"ה שבט התרכ"ג
לכ"ע בירושלים ת"ו.

ותיאל ברו"ל מיכל הכהן.
יואל משה בר"ם שאלאמאן
המ"ל

(מאוסף העתונות הישראלית של זלמן
פבונר).

בביתו קורות העתים, גם הוא יחפוץ לה-
יות מתהלך ביער הלבנון. הנה כי כן
למה יתן ומה יוסיף הרב מלין לשחר
מניהם כי תבואו לעזרתינו לכונן מפ-
עלינו ולבוא עה"ח לקחת את מכתב
העתי הנז"ל. אך את זאת ובקש מכם
קוראים נכבדים, כי בהגיעכם המודעה
הזאת לידכם ותהי לכם הבשורה הזאת
כדבש לפה, יהיה נא מטובכם כי תבשרו
הדבר הזה לאחייכם ומיודעיכם אשר
להם לא יגיע המודעה הזאת, תראו
להם המבשרת הזאת ובטובכם תעזרו
גם אחתם כי גם המה יקחו להם את
מכתבי העתי הזה — עוד זאת ובקש
מכל איש אשר יחפוץ למלאות ידו לה-
יות סוכן שלנו, אך בטובו יודיע נא
את חפצו אלינו במכתבו על אדרעס
שלמטה בנה, ואו נודיע אל הסוכן הרא-
שי אשר בארצו כי ישלח לידו מכל
גליון, אשר יגיעהו, כמכסת אשר ידרש
ממנו, ותמורתם ישלח אל הסוכן הראשי
כן גם אלה אשר יגיע לידם המודעה
הזאת ויהיו ראשונים להתחיק בידינו
לקחת המכתב העתי הזה, גם המה יודי-
עו חפצם אל הסוכן הראשי, וממנו
יקבלו את הלבנון מדי חמש בודשה.